

szurkáló, szinte álombeli hangszínű scherzója... És mindez újra meg újra beleütközik a megleckéztetést álcázó, egymást kacagó cseljáték realitásába, és szinte elválaszthatatlanul *el is vegyül benne*. Varázsos tanúságként arról, hogy mérges, egymást gyöttrő, szurkáló köznapiságunk és legtündéribb, mesebeli színezetű álmaink közt valami módon „lebeg”, irizál valami egyre megfejthetlenebb és definiálhatatlanabb természetű összefüggés.

Az öregedés, a búcsúzás fázisa bizonyára lényeges, kiiktathatatlan eleme ennek a jelenségnek – akár az operabeli emberalak, az alkotó művész vagy a mindezeket átfogó kultúra és civilizáció búcsúzó öregedéséről van szó... Igen: ráébredhetünk, hogy szédítően forgasztos és sokszor kegyetlen maskarás játéknak voltunk tanúi-részesei. Ezért: *kacagjuk egymást*. Vagy még inkább: „*tutti gabatti*”, rászédjük egymást.

Tagadhatatlan, szépíthetetlen, hogy ebben az általános, nagy kacagásban, méghozzá igazán a mélyén, ott van a sivár aspektus: miért, tehetünk-e okosabbat, van-e ennél jobb esélyünk, kilátásunk? Csakhogy azt is vétek és képtelenség volna tagadni, hogy ebből az oly nagy részében keserűség és rezignáció fakasztotta kacagásból valami alig megnevezhető eredetű és igen ritkán átélt *boldogság* is árad. Valamilyen még nehezebben körülírható tartalmú „tartalék” lehet a forrása. Rejtőző, kései tartalék és *emlékezés*, mint Otellóé az utolsó percben... Emlékezés, nem is kusza és elhomályosuló, eléggé éles, szuggesztív megjelenésű. Ha kell, a tárgyat is megkíséreljük még megnevezni: a szépség és a humánus. Vagy valamilyen, ma még ismeretlen szinonimájuk.

Gál Ferenc

ÓDÁK ÉS MÁS TAGADÁSOK

*Mint abban a másik álomszerű
történetben, ahol a vízbe sőt
lapátoltak, és a medence aljáról
a mutatványosok lassan felemelkedtek.
Csak itt félórával azután,
hogyan telefonálok, a lépcső tetejéig
elém jön. Kézfogással üdvözlő,
akár egy férfi, és mutatja,
hogyan menjek előre. Megkínál
a csempészett konyakból,
amiből, ha igazán akarná, megélné.
Megvárja, hogy a poharat és a tele-
fonomat lerakjam. Csak akkor fordítja
meg a homokórát, húzza ki magát
és kérdezi, hogy mit ne vegyen le.*

Ezek nem olvasmányélmények.

Élőben hallgatom a város szívében
a dobbanásokat és az angyalok
utáni nyelvet. Amin két sort írtam
délig, és a szemem karikásabb,
mint a dögevőké. Ez az én életem,
uraim, a nőket hagyjuk ki ebből.
Nekik ott van, hogy a magzatban
tett kerülő után mérhetően édesebb
a vérük. Nekem itt van a feszültség,
ami semmit nem hajt, és nem is
világít. A rutin, ahogy elvégzem
a szertartásokat, amikkel tartozom
a virágoknak és a testnek. Közben
utánaszámolok, hogy hány év alatt
tudnék mindent felélni.
Hogy az esedékes összeg duplájából
ma este mi mindenre futja, hol
és milyen társaságban.

*

Túl az örömelven. Az utolsó
bikinivonalon és a fájdalom-
küszöbön is túl, ahol az élő
anyag fáradása már nem gond.
Ahová hús talpú szerelmeinkkel
érkezünk, de mint a hőség
alakzatai, távolságot tartva.
Az alacsony díjszabású órában
sem feledve, hogy a cseppben
megremegő tenger azért mégsem
ugyanaz a tenger. Akkor sem,
ha partjain már napok óta délig
tart a hajnal. Ha csak a
nagyság szerint leterített
bőrökhöz igazodunk, az öléből
hiányzó hermelinre ügyet se vetve.